

Laugene, saa vil man finde, at der i de daværende eksisterende Laug fandtes 2218 Mestere; tage vi det sidste Mars Tabeller for Krigen over det nærværende Antal af Mestere og Laugs-Interessenter i Kjøbenhavn, og trække de Corporationers Interessenter fra, som siden 1739 ere oprettede, saa komme vi til det Resultat, at der i Slutningen af 1847 var noget over 4400 Mestere i de i 1739 bestaaende Laug; man vil altsaa see, at Mesternes Antal i det Hele er steget fra 1 til 2, som ogsaa er det Forhold, i hvilket Folkemængden er steget i de omtalte 100 Aar. Bistof gives der Næringer, hvori Antallet af de deri Interesserede er steget i langt større Forhold, saaledes er f. Ex. Antallet af Skrædderne, som i 1743 udgjorde 263 Mestere, indtil Slutningen af 1847 steget til 671; Stomagerne hvoraf der i 1743 var 197 Mestere, vare til samme Tid 446. Imedens altsaa i Skræder og Stomager Professionen Antallet af Mestere sees at være steget til over det dobbelte, ja i den førstnævnte Profession næsten til det tredobbelte, saa er Bagerens Antal bleven uforandret. Men hvad jeg maa bede ogsaa at lægge Mærke til, det er at Svendenes Antal — og her kommer jeg egentlig til Noget, som jeg maae betragte som et meget vigtigt Spørgsmaal i den hele Sag, — at Svendenes Antal, siger jeg, paa samme Tid i det Hele er steget til det næsten firedobbelte, og at Svendean-tallet i Bagernæringen, om det heller ikke er steget i selsamme Forhold, dog er voret i ikke ringe Grad. Svendenes Antal i 1743 udgjorde nemlig i det Hele 2201, og var i 1847 steget til 8033, og Bagerlauget i 1847 talte henved 270 Svende. Men nu finder med Hensyn til Bagernæringen, saalange den er indfranket til de 50 Bagergaarde, den abnorme Tilstand Sted, at det ikke, som i alle andre Laug er en blot Prøve paa Dygtighed, som fordres af den, der vil udøve Mesterskabet, men han kan ikke komme til at udøve sit Haandværk uden at besidde en langt større Kapital end alle andre Næringsdrivende behøve det, da han i alle Tilfælde maa kjøbe en Bagergaard; ja Udøvelsen af hans Mesterskab er ogsaa bunden til den aldeles tilfældige Omstændighed, om der er en Bagergaard til Salg, eller om

En af dem, der eie dem, vil sælge eller leie ham en. Det er saaledes Hensyn til Svendene, som forekommer mig at gjøre det yderst vigtigt at komme ud over denne abnorme Tilstand, selv om det kunde bevise, at den Indskrænkning i den frie Concurrence, som resulterer af det sluttede Antal af de enepri-velegerede Bagergaarde, ikke har havt nogen Indflydelse paa de Brødsforters Priis, hvor ikke Concurrencen af Rugbrødsbagerne finder Sted; thi Bagersvendenes mislige Stilling er noget, som man ikke kan komme ud over. Men jeg antager ogsaa, at Hvedebrødspriserne virkelig staae høiere i Kjøbenhavn end i andre store Stæder, uagtet jeg heller ikke frygter for at udtale det her i Salen, at der ogsaa i den Henseende har fundet Overdrivelses Sted med Hensyn til de Beregninger og Fremstillinger, som man i saa Henseende har gjort. Sagen fremstiller sig altsaa saaledes for mig, at medens jeg troer, at Indskrænkningen til de 50 Bagergaarde ikke efter Rugbrødsbagerens Etablering har og ikke kan udøve stor Indflydelse paa Prisen af Rugbrød, kan jeg ikke indsee rettere, end at denne Indskrænkning udøver en ikke umærkelig Indflydelse paa Prisen af Hvedebrød; men hertil kommer endnu, at denne Indskrænkning er et unaturligt Indgreb i enhver Bagersvends Ret til at kunne etablere sig som Mester, naar han har aflagt den lovsbestemte Prøve paa sin Dygtighed ved Lauget; thi det er Alt, hvad der i alle andre Næringer fordres af ham, at han skal bevise en vis Dygtighed i Haandværket, og i denne Henseende staae altsaa de, der have lært Bagerprofessionen i en abnorm Stilling, ligeoverfor alle andre Næringsdrivende.

Men, nu siger man ogsaa, at man netop vil søge at komme ud af dette Forhold, men at Spørgsmaalet er, om ikke Lovgivningen, ved enten at give de paagjældende Gaarde reelle Privilegier, eller idetmindste ved at udtale sig mindre klart og bestemt herover, hos Cierne af de nærværende Bagergaarde har opvakt en begrundet Formodning, om at de virkelig besad Eiendomme, som paa Grund af Lovgivningens Bestemmelser havde faaet en høiere Værdi, og da disse Eiendomme ere gaaet fra Mand til Mand ved Kjøb og Salg, vilde det saa meget